

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 2. Utrùm habitus fidei aliquando infundatur priùs tempore, quàm
habitus charitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

Prob. Nam, ut ex Tridentino probatum est, intellectus immediatè perficitur per principium intrinsecum & permanens, ut sit intrinsecè & permanentè habilis ad actus fidei, & eos connaturaliùs eliciat. Ergo pariter voluntas immediatè completur per principium intrinsecum & permanens, ut sit intrinsecè & permanentè habilis ad piam credulitatem, & eam connaturaliùs eliciat: omnino enim dicendum est Deum, cuius perfecta sunt opera, non minùs velle, ut pia credulitas modo perfectò & connaturali procedat à voluntate, quàm vult ipsum actum credendi modo perfectò & connaturali ab intellectu procedere. Hic autem habitus est specialis virtus, ab omnibus aliis distincta, quia spectat honestatem specialem, & diversam ab honestate, quam spectant aliæ virtutes, videlicet honestatem, quæ relictur in eo, quod est credere Deo firmissimè præcisè propter testimonium ejus, quamvis in se obscurum, nec præviè cognitum per motiva creditatis evidentè ea evidentiâ, quæ tantam firmitatem assensus mereatur.

Dices. Hic habitus piæ credulitatis vel est theologicus, vel moralis. Neutrum dici potest. Ergo, &c. R. neg. min. & dico non esse virtutem theologicam, sed moralem, quia non habet pro objecto formali etiam partiali perfectionem divinam: sed habet pro objecto formali totali solam honestatem relucens in eo quod est captivare intellectum in obsequium fidei, & submittere se authoritati Dei loquentis, modo supra explicato.

RESPONSIO IV.

Præter habitum fidei & habitum piæ credulitatis per se infusus & supernaturales, datur etiam in intellectu habitus per se infusus & supernaturalis ad eliciendum iudicium præcisè practicum supernaturale, quo immediatè dirigitur pius credendi affectus.

Prob. Nam sicut intellectus habitu fidei, & voluntas habitu piæ credulitatis instruuntur, ut hæc actum piæ credulitatis, ille verò actum fidei modo perfectò & connaturali eliciat; ita ipse intellectus dici debet instrui habitu, ad eliciendum iudicium supernaturale, directivum piæ credulitatis, modo perfectò & connaturali; tam enim conveniens est hoc iudicium modo perfectò & connaturali elici, quàm pius credendi affectus, & ipsum actum credendi.

Hic autem habitus est virtus specialis prudentiæ, cuius objectum adequatum est honestas, vel debitum submittendi se authoritati Dei revelantis, & adhærendi firmissimè objecto revelato præcisè propter primam veritatem revelantem. Unde differt à prudentia generali, quæ virtutum moralium directiva est, & cum illis destruitur, sicut cum illis infunditur: cum è contra habitus ille prudentiæ specialis tandiu maneat, quandiu manet habitus fidei, & sic non destruitur, sicut ipse habitus fidei, nisi per peccatum infidelitatis, virtutibus moralibus, cum prudentia generali illatum directiva, per quodlibet mortale peccatum pereuntibus; excepto tamen habitu piæ credulitatis, qui etiam tandiu conservatur, quandiu conservatur habitus fidei.

Quæres, utrùm habitus fidei sit virtus theologica?

R. 1. habitum fidei esse virtutem intellectualem: nam perficit & rectè disponit intellectum; cum sit essentialiter determinatus ad rectam operationem, nempe ad assensum fidei divinæ, quæ essentialiter vera est, quia ei subesse fallum implicat.

R. 2. habitum fidei esse virtutem theologicam: quia habitus ille dicitur theologicus, qui habet Deum pro objecto formali, atque etiam pro materiali principali. Atqui talis est habitus fidei: nam habet pro objecto formali Deum, ut est prima veritas revelans, & pro materiali principali eundem Deum, ejusque perfectiones: nam perfectiones divinæ propter se creduntur, & cætera propter ipsas.

At inquit. Religio versatur circa Deum, & tamen non est virtus theologica. R. Religionem non esse virtutem theologicam, quia non versatur directè & immediatè circa Deum, ut objectum formale, &

materiale principale, sicut versantur fides, spes & charitas: versatur enim directè & immediatè circum cultum Dei exhibendum, tanquam objectum materiale, & circa honestatem, quæ est in exhibendo tali cultu, tanquam objectum formale.

ARTICULUS II.

Utrùm habitus fidei aliquando infundatur prius tempore, quàm habitus charitatis.

RESPONSIO.

Habitus fidei nunquam infunditur prius tempore, quàm habitus charitatis.

Prob. 1. Ex Trident. à quo assertio nostra differt traditur sess. 6. cap. 7. his verbis: *In ipsa justificatione hæc omnia simul infusa accipit homo, fidem, spem & charitatem.* Quæ intelligenda sunt de fide, spe, & charitate habituali, & de justificatione hominis infidelis; nam in justificatione peccatorum fidelium non infunditur fides habitualis, sed prius infusa retinetur.

Prob. 2. Ex S. Thoma, qui sic ait 1. 2. q. 62. a. 4. in O. *Ordine generationis in uno & eodem, fides præcedit spem, & spes charitatem secundum actus; nam habitus simul infunduntur.* Et 3. p. q. 85. a. 6. *In virtutibus non attenditur ordo temporis quantum ad habitus: quia omnes simul incipiunt esse in anima. Sed dicitur una earum esse prior altera ordine naturæ, quæ consideratur ex ordine actuum.*

Ex dictis collige, habitum prudentiæ specialis & habitum piæ credulitatis nunquam infundi prius tempore, quàm charitas infundatur: quia cum habitu fidei, cui subserviunt, & quocum moraliter constituunt unum totalem habitum, infunduntur; sicut cum eo destruantur post peccatum infidelitatis. Unde nullus habitus supernaturalis nobis infunditur ante habitum charitatis; quamvis aliqui in nobis conserventur sine charitate, nisi charitas amittatur per peccatum infidelitatis. Quod si charitas amittitur per peccatum desperationis, perit quidem habitus spei cum habitu charitatis, sed adhuc remanet habitus fidei cum habitibus sibi subservientibus, nempe habitu prudentiæ specialis, & habitu piæ credulitatis.

Obj. Baptismus producit effectum ad quem non reperit obicem; licet non producat alios, quos potest producere, quos tamen non producit, quia ad illos reperit obicem. Atqui in eo qui habet fidem actualem sine contritione, non est obex respectu fidei habitualis, licet sit respectu gratiæ & charitatis. Ergo in illo baptismus producit fidem habitualement, quamvis non producat in eo gratiam & charitatem habitualement, & consequenter habitus fidei producit prius tempore, quàm habitus charitatis.

R. dist. maj. baptismus producit effectum, ad quem non reperit obicem, neque positivum neque negativum; C. Ad quem non reperit obicem positivum, sed reperit negativum, N. maj. At in adulto habente fidem actualem sine contritione, cum tamen habeat mortalia personalia, baptismus non reperit quidem obicem positivum ad fidem habitualement, sed reperit negativum, nempe carentiam dispositionis prærequiritæ ad infusionem charitatis habitualis, sine qua tamen, non quidem ex natura rei, sed ex ordinatione divina infundi non potest fides habitualis, ut apertè tradi videtur à Tridentino. Unde baptismus in casu proposito producit solum characterem, quia ad solum characterem nullum planè, hoc est, neque positivum, neque negativum obicem reperit.

ARTICULUS III.

In quibus reperitur habitus fidei.

RESPONSIO. I.

Habitus fidei non est in beatis.

Prob. Nam habitus fidei esset otiosus in beatis. Ergo non reperitur in illis. Consequentia patet, quia